

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-145/2026-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, Blanše Turić i Željke Zrilić Ježek, članica vijeća te sudske savjetnice Marte Sraka, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Gumárny Zubří, a.s., Hamerska 9, 75654 Zubri, Češka, CZ 00012122, OIB: 31771207304, kojeg zastupa Dominik Nizić, odvjetnik u Zagrebu, Milana Amruša 10, OIB: 73342096504, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Ulica grada Vukovara 23/V, OIB: 95857869241, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba 1. Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, Zagreb, Ulica grada Vukovara 33, OIB: 36162371878 i 2. Dräger Safety d.o.o., Avenija Većeslava Holjevca 40, Zagreb, OIB: 32874587842, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 2. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/26-01/221, urbroj: 354-02/11-26-10 od 20. svibnja 2026.

II. Odbija se prijedlog tužitelja za određivanje privremene mjere.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana (točka I. izreke rješenja) te je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka (točka II. izreke rješenja).

2. Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu ovom Sudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i bitne povrede odredaba postupka. U tužbi u bitnom navodi da je tuženik pogrešno i nezakonito primijenio odredbu članka 404. stavak 3. Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine", 120/16., dalje: ZJN 2016.) dajući prethodnom rješenju pravni učinak koje ono nema, odnosno smatrajući da je prethodnim rješenjem konačno odlučeno o tehničkoj neusklađenosti ponude tužitelja. Ističe da prvim rješenjem tuženika od 10. veljače 2026. nisu utvrđeni neotklonjivi tehnički nedostaci njegove ponude, već isključivo nedostaci u obrazloženju dotadašnje naručiteljeve ocjene sukladnosti te to rješenje imalo je ukidnu, a ne eliminacijsku narav. Unatoč tome što je tuženik pred sudom u svom odgovoru na tužbu u predmetu koji se vodio pod brojem Us II-76/2026 (povodom prvog rješenja) izrijekom zauzeo pravno shvaćanje da se radi o otklonjivom nedostatku

i da je naručitelj bio dužan u cijelosti razjasniti nejasnoće, tuženik u pobijanom rješenju, koje je predmet ovog spora, u potpunosti mijenja pravni stav i zaključuje kako naručitelj u ponovljenom postupku nije bio dužan tužitelju uputiti zahtjev za pojašnjenje/nadopunu na temelju članka 263. i 293. ZJN 2016. Smatra da je nedopustivo da tijelo javne vlasti u istom postupku za istu pravnu i činjeničnu situaciju, pred sudom tvrdi jedno, a u rješenju prema stranci drugo čime izravno krši načelo pravne sigurnosti i povjerenja građana u rad tijela javne vlasti. Iz shvaćanja Visokog upravnog suda izraženog u presudi poslovni broj: Us II-76/2026 od 3. lipnja 2026. nedvojbeno proizlazi da je faza pregleda i ocjene ponuda jedino mjerodavno mjesto za otklanjanje nejasnoća. Međutim, naručitelj u ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponuda tužitelju nije uputio nikakav zahtjev za pojašnjenjem ili dopunom. Naručitelj je bio pravno vezan uputama tuženika i shvaćanjem suda da nejasnoće treba razjasniti u stadiju pregleda, a oni umjesto toga tužiteljevu ponudu, koja je prvotno bila odabrana, odmah eliminirao. Nadalje, ističe da je tuženik potvrdio formalistički stav naručitelja da dostavljeni dokumenti (katalog izjava proizvođača i ispitna izvješća prema NATO normama AEP-38 i AEP-73 vojnog istraživačkog instituta) ne predstavljaju dokaz jednakovrijednosti jer se EN norme odnose na statička ispitivanja materijala, a NIOSH na dinamička ispitivanja sustava. Navedeni zaključak temelji se na pogrešnoj primjeni materijalnog prava jer je uvjet za NIOSH postavljen funkcionalno, a ne kao zahtjev za posjedovanjem točno određenog američkog certifikata. Posebno napominje da je dostavio upravo takva izvješća Vojno istraživačkog instituta koja potvrđuju uspješno testiranje cijele maske kao sustava na bojne plinove Sarin, Soman i Iperit, a odbijanjem tih dokaza pod izgovorom da su prekasno dostavljeni smatra da je povrijeđeno načelo utvrđivanja stvarnog činjeničnog stanja. Formalistički zaključak tuženika koji zanemaruje tehničku narav predmetnih zahtjeva u potpunosti je demantiran nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje za kemijsko inženjerstvo dr. sc. Marice Mlinac Mišak iz travnja 2026. Smatra da je lišen mogućnosti da u redovitom žalbenom postupku osporava novu ocjenu, jer ista nije predstavljala razlog odluke naručitelja, već naknadno kreiran razlog u obrazloženju pobijanog rješenja. Tuženik kao tijelo pravne zaštite ima ovlast ispitivati zakonitost postupanja naručitelja, ali nema ovlast prvi put u žalbenom postupku nadomještati izostalu ocjenu naručitelja o pojedinom dokazu i na toj novoj ocjeni temeljiti zakonitost odluke o odabiru. Konačno, tužitelj ističe da je njegova ponuda u ovom postupku javne nabave iznosila manje od ponude odabranog ponuditelja Dräger Safety d.o.o. pa je odbijanjem njegove ponude zbog formalističkog tumačenja tehničkih zahtjeva došlo do opasnosti od neracionalnog raspolaganja javnim sredstvima. Predlaže da ovaj Sud poništi osporavano rješenje tuženika od 20. svibnja 2026. kao i Odluku o odabiru od 2. travnja 2026. te naloži naručitelju da mu nadoknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 14.928,25 eura kao i tuženiku da mu nadoknadi troškove ovog upravno spora u iznosu od 1.250,00 eura.

3. Podneskom od 27. srpnja 2026. tužitelj je zatražio određivanje privremene mjere kojom će zainteresiranoj osobi Ministarstvu unutarnjih poslova Republike Hrvatske i zainteresiranoj osobi Dräger Safety d.o.o. privremeno zabraniti poduzimanje daljnjih radnji radi izvršenja ugovora o javnoj nabavi sklopljenog za predmet nabave zaštitne maske, grupa 2, gas, zaštitna maska za cijelo lice (full face) – sa filterom uključujući osobito isporuku robe, izdavanje i plaćanje računa te svako drugo izvršenje ugovornih obveza do pravomoćnog okončanja ovog upravno spora ili do drugačije odluke suda te je i za taj podnesak zatražio trošak u iznosu od 1.250,00 eura.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da se u konkretnom slučaju radi o ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponuda nakon rješenja tuženika klasa:

UP/II-034-02/25-01/707 od 10. veljače 2026., kojim je tuženik poništio odluku naručitelja o odabiru tužiteljeve ponude, koja je bila predmet ocjene pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske i u kojem je donesena presuda poslovni broj: Us II-76/2026 od 3. lipnja 2026. Tuženik u bitnom navodi da su sukladno odredbama Dokumentacije o nabavi (dalje: DON) ponuditelji bili obvezni dokazati tehničkom dokumentacijom proizvoda, a između ostalog i uvjeti iz tehničke specifikacije da maska treba biti izrađena za CBRN ugrozu (chemical, biological, radiological and nuclear), (NIOSH approved ili jednakovrijedno), a u slučaju da se u tehničkoj dokumentaciji ne mogu pronaći takvi podaci mogli su dostaviti izjavu proizvođača kojom se potvrđuje sukladnost traženom, a propisano je i da je ponuditelj u ponudi obvezan dostaviti dokaze u slučaju jednakovrijednih rješenja. Ističe da je tuženik u tom rješenju utvrdio da je naručitelj u više navrata poziva tužitelja na pojašnjenje ponude, da nije prihvatio dokaze tužitelja koje je dostavio u prvom pojašnjenju ponude te da je inzistirao na dokazivanju karakteristike da maska treba biti izrađena za CBRN ugrozu te tuženik obrazlaže da je utvrdio da naručitelj bez drugih dokaza ili detaljnog pojašnjenja spornog zahtjeva u odnosu na masku, nije mogao posljednje pojašnjenje ponude tužitelja prihvatiti kao dokaz udovoljavaju spornog uvjeta da je poništio odluku o odabiru ponude tužitelja. Posebno napominje da je ovaj Sud presudom poslovni broj: Us II-76/2026 potvrdio raniji stav tuženika kao i raniju praksu da dokaze uvjeta iz DON-a treba dostaviti u postupku koji se vodi pred naručiteljem, a ne u žalbenom postupku, a navedeni stav je osim u toj presudi potvrđen i u presudi ovoga Suda broj: Us II-180/2024. Tužitelj u žalbi protiv nove odluke o odabiru od 2. travnja 2026., kojom je odabrana ponuda ponuditelja Dräger Safety d.o.o., Zagreb tvrdi da je dokazao da maska udovoljava traženim zahtjevima u prvom postupku pregleda i ocjene ponude, što definitivno nije. Međutim, takve tvrdnje predstavljaju činjenično i pravno pitanje koje je već bilo predmetom ocjene pred tuženikom, a koje tuženik nije ovlašten kontrolirati sukladno odredbi članka 404. stavka 3. ZJN 2016. Naime, žalbeni postupak se vodi u skladu s načelima učinkovitosti i ekonomičnosti pa tuženik nije ovlašten kontrolirati činjenično i pravno stanje koje je bilo predmetom prethodne žalbe u istom postupku nabave te u tom smislu upućuje na dosljednu sudsku praksu ovoga Suda. U odnosu na tvrdnju tužitelja da je naručitelj povrijedio članak 293. Zakona o javnoj nabavi, odnosno da je bio dužan pozvati tužitelja na dostavu dokaza, tuženik takve navode u pobijanom rješenju ocjenjuje neutemeljenima ističući da je naručitelj u prethodnom postupku pregleda i ocjene ponuda u više navrata zvao tužitelja na pojašnjenje ponude. Ističe da se radi o mogućnosti koju naručitelj ima na raspolaganju, a i o obvezi, a naručitelj je taj koji vrši procjenu postojanja preduvjeta za primjenu članka 293. ZJN 2016. te ukoliko ocijeni postojanje preduvjeta za primjenu, može od ponuditelja zahtijevati dopunu, razjašnjenje ili dostavu nužnih informacija ili dokumentacije s time da takvo postupanje ni u kojem slučaju ne smije dovesti do pregovaranja u vezi s kriterijem za odabir ponude ili ponuđenim predmetom nabave. U konkretnom slučaju naručitelj je u odgovoru na žalbu dodatno obrazložio, a koju argumentaciju je tuženik prihvatio kao životnu razumnu i logičnu, da je prema tužitelju koristio odredbe članka 293. ZJN 2016. u više navrata no da unatoč tome isti nije dostavio dokaze kojima bi otklonio utvrđene nedostatke. Naručitelj je prilikom ponovljenog postupka pregleda i ocjene ponuda postupio upravo sukladno članku 290. ZJN 2016., odnosno ponudu tužitelja i dostavljene dokaze ocijenio je pridržavajući se uvjeta iz Dokumentacije o nabavi te je nakon zaprimanja rješenja tuženika utvrdio da tužitelj nije dostavio dokaze kojima bi se nedvojbeno utvrdilo ispunjenje zahtjeva iz točke 2. Tehničke specifikacije "Maska je izrađena za CBRN ugrozu (NIOSH approved ili jednakovrijedno)". Navedenu ocjenu koju je u prethodnom rješenju dao tuženik, odnosno da temeljem

dostavljenih dokaza tužitelj nije dokazao da ponuđena maska zadovoljava propisanim tehničkim uvjetima, potvrdio je i Visoki upravni sud u presudi broj: Us II-76/2026. U odnosu na naknadno dostavljene dokaze u žalbenom postupku isti sud je u navedenoj presudi potvrdio i raniji stav tuženika da dokaze uvjeta iz DON-a treba dostaviti u postupku koji se vodi pred naručiteljem, a ne u žalbenom postupku i da se uvjeti sposobnosti i tehničke specifikacije ne mogu dokazivati u žalbenom postupku. Posebno napominje i naglašava da je primjena instituta upotpunjavanja i pojašnjenja ponude diskrecijsko pravo, a ne obveza naručitelja što potvrđuje i brojna dosljedna sudska praksa Visokog upravnog suda. Neutemeljeno tužitelj tvrdi da se nije očitovao na dostavljeni nalaz i mišljenje vještaka, jer je jasno naveo u pobijanom rješenju da se ne radi o izvođenju dokaza vještačenjem sukladno članku 65. Zakona o općem upravnom postupku već o mišljenju stručne osobe izrađenom po zahtjevu tužitelja, tako da se isti ne može uzeti u obzir kao "vještačenje" već kao mišljenje stručne osobe, a čiju neovisnost i nepristranost tuženik ne može utvrditi s obzirom da je ista angažirana od strane tužitelja te i u tom smislu upućuje na dosljednu praksu i pravna shvaćanja Visokog upravnog suda. Napominje da tužitelj u žalbenom postupku nije ovlašten dostavljati dokaze u odnosu na činjenice koje su mu bile ili mogle biti poznate i u prethodnom žalbenom postupku, jer bi to bilo protivno načelima iz članka 399. stavka 2. ZJN 2016., posebice načelu učinkovitosti, budući da bi žalitelji na taj način imali mogućnost odugovlačenja postupka, odnosno sklapanja ugovora o javnoj nabavi. Predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan, a u slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva sam riješi stvar sukladno odredbi članka 434. stavka 4. ZJN 2016.

5. Prvozainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Ministarstvo unutarnjih poslova Republike Hrvatske u odgovoru na tužbu navodi da ostaje kod navoda iz odgovora na žalbu od 17. travnja 2026. i pobijanog rješenja tuženika od 20. svibnja 2026., jer smatra da je isto zakonito, pa predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan u cijelosti.

6. Drugozainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Dräger Safety d.o.o. dostavila je odgovor na tužbu u kojem ističe da tužba u bitnome ponavlja navode koje je tužitelj već iznio u žalbi izjavljenoj protiv Odluke o odabiru od 2. travnja 2026. o kojima je tuženik meritorno odlučio u pobijanom rješenju. Nadalje, obrazlaže neosnovanost navoda o pogrešnoj primjeni članka 404. stavka 3. ZJN 2016 i navodnoj obvezi naručitelja na ponovno traženje pojašnjenja, što opširno elaborira u svom odgovoru. Pored navedenog obrazlaže neosnovanost navoda o navodnoj nedosljednosti ocjene stavki 1 i 18 unutar grupe 2 te pogrešnu primjenu materijalnog prava u pogledu dokazivanja jednakovrijednosti NIOSH standarda. Drugozainteresirana osoba navodi razloge zbog kojih smatra da je nedopušten i irelevantan privatni nalaz i mišljenje vještaka mr. sc. Marice Mlinac Mišak, kao i razloge za neosnovanost pozivanja na certifikate za masku CM-6R te neosnovanost pozivanja na razliku u ponuđenoj cijeni. Smatra da se tužba u bitnome svodi na ponovno osporavanje ocjene tehničke sukladnosti ponude tužitelja na temelju istih činjenica i istih dokaza koji su već bili predmet prethodnog žalbenog postupka i prethodnog upravnog spora. Budući da tužitelj ni u ovom postupku nije dokazao da je ponuđena maska CM-6 ispunjavala zahtjev da je "maska izrađena za CBRN ugrozu", niti je ukazao na bilo kakvu bitnu povredu postupka koja bi mogla dovesti u pitanje zakonitost pobijanog rješenja, pa je tužba u cijelosti neosnovana. Smatra da je tuženik donio zakonitu i pravilno obrazloženu odluku, a da tužitelj nije uspio dokazati da je njegova ponuda bila sukladna Dokumentaciji o nabavi, pa predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

7. Tužitelj je 13. kolovoza 2026. dostavio podnesak, koji se očitovao na odgovore na tužbu, u bitnom navodeći da tuženik i prvozainteresirana osoba pogrešno poistovjećuju pitanje dokazivanja tehničke sukladnosti u predmetnom postupku s pitanjem što je prvozainteresirana osoba u ponovljenom postupku bila dužna pregledati i ocijeniti. Smatra da je osobito relevantan nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje mr. sc. Marice Mlinac Mišak, koji upravo stručno obrazlaže način utvrđivanja jednakovrijednosti u europskom sustavu, a tuženik se na taj ključni zaključak nije sadržajno očitovao, već ga je odbacio isključivo zato što nije riječ o vještačenju provedenom prema članku 65. Zakona o općem upravnom postupku. Ističe da nije obrazloženo zbog čega maska CM-6, uzimajući u obzir cjelokupnu dokumentaciju, ne predstavlja jednakovrijedno rješenje.

8. Odgovor tuženika i zainteresiranih osoba te podnesci tužitelja dostavljeni su suprotnim stranama u ovom upravnom sporu sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 36/24. i 39/26.).

9. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke, kao i očitovanja stranaka tijekom upravno-sudskog postupka te na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 114. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

10. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjev iz tužbe, ovaj Sud nalazi da time što je odbijena žalba tužitelja protiv osporenog rješenja u predmetnom postupku javne nabave, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, pri čemu ovaj Sud u cijelosti prihvaća razloge koje je za svoju odluku dao tuženik u obrazloženju osporenog rješenja i u odgovoru na tužbu, budući da su razlozi utemeljeni na podacima koji se nalaze u spisu predmeta te pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, dok povrede pravila postupka ovaj Sud nije našao.

11. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je predmet ovog upravnog spora ocjena zakonitosti osporenog rješenja tuženika, kojim je odbijena žalba tužitelja na Odluku o odabiru u otvorenom postupku javne nabave naručitelja Ministarstva unutarnjih poslova, Zagreb, koja je objavljena 10. ožujka 2025. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske, broj objave: 2025/S F02-0002488, a predmet nabave su zaštitne maske. Predmet nabave podijeljen je na 9 grupa uz dozvoljeno nuđenje po grupama, a kriterij za odabir ponude u grupi 2 predmeta nabave je ekonomski najpovoljnija ponuda pri čemu su kriteriji i njihov relativni značaj cijena ponude 80 bodova i jamstvo 20 bodova. U predmetnom postupku javne nabave za grupu 2 "Gas, zaštitna maska za cijelo lice (ful face) sa filterom" pristigle su tri ponude od kojih je naručitelj dvije ocijenio valjanima te je 21. studenog 2025. donio Odluku o odabiru, kojom je kao ekonomski najpovoljniju ponudu odabrao ponudu tužitelja. Nezadovoljna odlukom o odabiru drugozainteresirana osoba je 4. prosinca 2025. izjavila žalbu te je tuženik 10. veljače 2026. donio rješenje, kojim je zbog utvrđene osnovanosti žalbenih navoda poništio Odluku o odabiru od 21. studenog 2025. Nakon objave rješenja tuženika prvozainteresirana osoba je provela ponovljeni postupak pregleda i ocjene ponuda te je 2. travnja 2026. donijela Odluku o odabiru, kojom je kao ekonomski najpovoljniju ponudu odabrala ponudu drugozainteresirane osobe. Na tu novu odluku o odabiru tužitelj je 13. travnja 2026. izjavio žalbu, koja je osporenim rješenjem u ovom upravnom sporu odbijena kao neosnovana.

12. Razmatrajući sadržaj tužbe i odgovora na tužbu, kao i dokaza priloženih spisu, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje tuženika ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga navedenih u tužbi. Naime, prema ocjeni ovoga Suda tuženik je svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom u rješenju navedenih odredaba Zakona o javnoj nabavi

osnovano zaključio da žalba tužitelja nije osnovana. Tuženik je pri tome dao detaljnu i jasnu analizu činjenične i pravne situacije te naveo razloge kojima se rukovodio zaključujući da žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su isti utemeljeni na pravilnoj ocjeni provedenih dokaza u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba materijalnog prava.

13. Naime, posebno treba istaknuti da se u konkretnom slučaju radi o ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponuda nakon rješenja tuženika od 10. veljače 2026., kojim je tuženik poništio odluku naručitelja o odabiru ponude tužitelja, u kojem predmetu je ovaj Sud donio presudu, poslovni broj: Us II-76/2026 od 3. lipnja 2026., a povodom žalbe tužitelja i u svemu potvrdio ocjenu tuženika, navodeći da tužitelj ni uz ponudu, a niti u okviru danih pojašnjenja ponude, a niti tijekom žalbenog postupka nije dokazao prikladnim dokazanima da ponuđena maska udovoljava tehničkom zahtjevu da maska mora biti izrađena za CBRN ugrozu (chemical, biological, radiological & nuclear). Stoga, pravilno zaključuje tuženik da je u navedenoj presudi sud potvrdio raniji stav tuženika kao i raniju praksu da dokaze uvjeta iz DON-a treba dostaviti u postupku koji se vodi pred naručiteljem, a ne u žalbenom postupku, jer je postupak javne nabave strogo formalan.

14. Nadalje, treba istaknuti da tužitelj osporava predmetnu Odluku o odabiru od 2. travnja 2026., kojom je odabrana ponuda drugozainteresirane osobe, tvrdeći da je dokazao da maska udovoljava traženim zahtjevima u prvom postupku pregleda i ocjena ponuda, međutim, takve tvrdnje tužitelja predstavljaju činjenično i pravno pitanje koje je već bilo predmetnom ocjene pred tuženikom, a koje tuženik više nije ovlašten kontrolirati sukladno odredbi članka 404. stavka 3. ZJN 2016., pa se prigovori tužitelja izneseni u tom pravcu ne mogu prihvatiti.

Nadalje, istaknuti prigovori tužitelja u pogledu primjene odredbe članka 293. ZJN 2016 ne mogu se prihvatiti, jer primjena navedene odredbe spada u ovlaštenje i pravo naručitelja koji isti može, ali nije dužan koristiti, dakle, radi se o mogućnosti koju naručitelj ima na raspolaganju, a ne i o obvezi naručitelja. Naime, za primjenu odredbe članka 293. stavka 1. ZJN 2016 trebaju biti ispunjeni određeni preduvjeti, koji su propisani zakonom, odnosno preduvjeti za primjenu da se radi o određenoj informaciji ili dokumentaciji koju je ponuditelj trebao dostaviti nepotpuni, pogrešni ili da se takvima čine, odnosno da se radi o tome da određeni dokumenti nedostaju. Međutim, u konkretnom slučaju tuženik je dao valjanu argumentaciju i razloge zbog kojih su prigovori tužitelja ocijenjeni neosnovani, pravilno navodeći da je već iz prvog postupka pregleda i ocjene ponuda vidljivo da ponuda tužitelja nije sadržavala dokaze ključnih tehničkih karakteristika predmetne nabave, a ti nedostaci nisu otklonjeni od strane tužitelja unatoč opetovanim zahtjevima naručitelja.

15. U pogledu prigovora tužitelja da se tuženik nije očitovao na dostavljeni nalaz i mišljenje vještaka, ovaj Sud nalazi pravilnim stajalište tuženika da se u konkretnom slučaju nije radilo o izvođenju dokaza vještačenjem sukladno članku 65. Zakona o općem upravnom postupku, jer se ne radi o nalazu i mišljenju ovlaštenog sudskog vještaka prema pravilima dokazivanja iz Zakona o općem upravnom postupku, već o mišljenju stručne osobe izrađenom po zahtjevu tužitelja, pa osnovano smatra tuženik da se isti ne može uzeti u obzir kao "vještačenje", već kao mišljenje stručne osobe, a čiju neovisnost i nepristranost tuženik ne može utvrditi s obzirom da je angažirana od strane tužitelja te pravilno tuženik u tom smislu upućuje i na dosljednu sudsku praksu ovoga Suda.

16. Tužitelj je u žalbenom postupku dostavio dodatna izvješća o ispitivanju na bojne plinove sarin i soman te iperit, a koja izvješća se odnose na ponuđeni tip maske CM-6, no međutim pravilno je ocijenio tuženik da tužitelj nije ovlašten po prvi put u

žalbenom postupku dostavljati dokaze u odnosu na činjenice koje su mu bile ili mogle biti poznate i u prethodnom žalbenom postupku, jer je to protivno načelima iz članka 399. stavka 2. ZJN/2016., a koju ocjenu prihvaća i ovaj Sud.

17. Dakle, kako je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo obrazložene razloge, a imajući na umu da tužitelj u tužbi ponavlja prigovore navedene u žalbi na odluku o odabiru, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo tim više što tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drugačije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari.

18. Tuženik je pravilno postupio kada je odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka, jer je žalba odbijena, pa mu ne pripada pravo na naknadu troškova žalbenog postupka.

19. Zahtjev tužitelja za izdavanjem privremene mjere je u konkretnom slučaju bespredmetan, s obzirom da je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen kao neosnovan.

20. Trebalo je stoga na temelju odredbe članka 116. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

21. S obzirom da tužitelj nije uspio u predmetnom upravnom sporu, na temelju odredbe članka 147. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odbijen je njegov zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

U Zagrebu 2. rujna 2026.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković

Broj zapisa: **9-3088c-76ac1**

Kontrolni broj: **04a1e-e61e1-22e6a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Boris Marković, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.